

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

Μαύρα,
σαν τον έβενο,
μαλλιιά



Στη γιαγιά Φωτούλα,
που δεν πρόλαβε να το διαβάσει,
γιατί έφυγε ξαφνικά
για τη γειτονιά των αγγέλων.
Και στον παππού Γιώργο,
που την υποδέχτηκε εκεί ψηλά,
και τώρα πια την έχει στην αγκαλιά του.
Είναι και πάλι ΜΑΖΙ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2007, ΕΛΕΥΣΙΝΑ



Ο ήλιος είχε ανεβεί ψηλά στον ουρανό και οι ακτίνες του έκαναν τη γη κυριολεκτικά να καίει. Η θερμοκρασία ήταν ιδιαίτερα υψηλή, ακόμη και για Αύγουστο μήνα... 46 βαθμοί.

Οι εργάτες δούλευαν πυρετωδώς στο οικόπεδο, προσπαθώντας να ανοίξουν με το μηχάνημα ακόμη μεγαλύτερο λάκκο. Η ζέστη τους ταλαιπωρούσε, αλλά αυτοί δεν έδειχναν να το προσέχουν. Ήταν απορροφημένοι στην προσπάθειά τους και αγνοούσαν το ποτάμι του ιδρώτα που έτρεχε στα πρόσωπά τους. Πού και πού κάποιος απ' αυτούς σκούπιζε τον ιδρώτα με την ανάστροφη του χεριού του, χωρίς να ξεκολλάει τα μάτια του απ' τον λάκκο που είχε ανοιχτεί.

Ο θόρυβος που έκανε το μηχάνημα, καθώς έσκαβε πετώντας παντού χώματα, σκέπαζε τις φωνές των ανθρώπων που βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά. Άνθρωποι αρκετοί... Κάποιοι ντυμένοι με μπλουζάκια και καλοκαιρινά παντελόνια κι άλλοι, με στολή αστυνομικών...

Μια γυναίκα, γύρω στα τριάντα πέντε, ψηλή και με μακριά ξανθά μαλλιά, στεκόταν αμίλητη δίπλα στον λάκκο, σφίγγοντας μανιασμένα τα χέρια της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν τραβηγμένα, έτσι ώστε, αν την κοιτούσε κανείς, θα νόμιζε πως βλέπει μια μάσκα κι όχι ένα γυναικείο πρόσωπο. Κι όμως, πρέπει να ήταν ωραία. Τα μάτια της, κατάμαυρα και τεράστια, σκεπασμένα από πυκνές και μακριές βλεφαρίδες. Η μύτη ίσια και χαρακτηριστικά ελληνική, τα χείλη σαρκώδη...

Ναι, ήταν όμορφη... Όμως υπήρχε κάτι πέρα απ' την ομορφιά αυτού του προσώπου... Η έκφραση των ματιών, που ήταν πρησμένα απ' το κλάμα και την αϋπνία, ο τρόμος που ολοκάθαρα αναδυόταν μέσα απ' τις κατάμαυρες κόρες. Το τρέμουλο των χεριών της, που εξακολουθούσε να τα σφίγγει νευρικά, πρόδιδε την ταραχή της. Η ανάσα της ήταν γρήγορη και κοφτή. Το μαύρο πουκάμισο που φορούσε ανεβοκατέβαινε στο στήθος της... Δίπλα της, ένας άνδρας γύρω στα πενήντα, προσπαθούσε να της δώσει κουράγιο, χαϊδεύοντάς της την πλάτη και μουρμουρίζοντας λόγια παρηγοριάς...

«Θα προλάβουμε, κοριτσάκι, θα δεις... Θα τους βρούμε... Όλα θα πάνε καλά».

Λίγο πιο πέρα στεκόταν ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Ο άνδρας είχε αγκαλιάσει τη γυναίκα προστατευτικά απ' τους ώμους. Εκείνη έκλαιγε. Οι λυγμοί τράνταζαν το κορμί της και η έκφρασή της πρόδιδε αγωνία ανείπωτη. Ο άνδρας, γύρω στα εβδομήντα, ψηλός και με αραιά άσπρα μαλλιά, προσπαθούσε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Ήταν κι αυτός πολύ ταραγμένος, όμως πάσχιζε να μην το δείξει.. Τα χέρια του που έτρεμαν όμως, όχι απ' τα χρόνια που βάραιναν την πλάτη του, αλλά απ' την ταραχή, τον πρόδιδαν. Η γυναίκα, περίπου στην ίδια ηλικία με αυτόν, μικροκαμωμένη και με έκδηλα ακόμη τα σημάδια μιας περασμένης ομορφιάς, ψιθύριζε κάθε λίγο:

«Το παιδί μας, Άγγελε... Το παιδάκι μας... Το εγγόνι μας... Αχ, Θεέ μου!»

Ξαφνικά, επικράτησε αναστάτωση. Μέσα στον λάκκο, που τώρα έχασκε σαν ένα τεράστιο και τρομακτικό ανοιχτό στόμα, φάνηκε ένα ξύλινο κιβώτιο. Η γυναίκα που στεκόταν δίπλα έβγαλε μια κραυγή και προσπάθησε να μπει μέσα στο σκάμμα. Ο άνδρας που στεκόταν δίπλα της τη συγκράτησε. Εκείνη πάλευε να του ξεφύγει, ούρλιαζε σαν άγριο ζώο. Οι εργάτες κατάφεραν γρήγορα να τραβήξουν έξω το κιβώτιο. Άνοιξαν βιαστικά το καπάκι, πισωπατώντας με φρίκη απ' το θέαμα που αντίκριζαν, ενώ το ηλικιωμένο ζευγάρι είχε πλησιάσει και κείνο

και προσπαθούσε με αγωνία να δει τι κρυβόταν μέσα.

«Ανδρέα!» ακούστηκε η φωνή της γυναίκας με το μαύρο πουκάμισο, λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις της.

«Παιδί μου!» Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας έσκιζε τον αέρα, σαν ένα κοφτερό μαχαίρι που ξαφνικά κατεβαίνει και καρφώνεται σε μια καρδιά.

Στο κιβώτιο βρισκόταν ένας άνδρας, περίπου σαράντα χρόνων, νεκρός.

